

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **ACEMA Credit Czech, a.s.**, IČ 26158761
sídlem U Libeňského pivovaru 63/2, Praha 8
zastoupená advokátem JUDr. Josefem Donátem, LL.M.
sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4

proti

žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na příkopě 864/28, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 23. března 2022,
č. j.: 2022/030356/CNB/110

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí České národní banky ze dne 5. 1. 2022, čj. 2022/1633/570. Ve správním řízení byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta ve výši xxxxx Kč podle ust. § 154 odst. 3 písm. c) zákona č. 576/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokuta byla uložena za skutky blíže vymezené ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí (jednalo se období od 31. 6.

2018 do 8. 2. 2019 v případě zastoupení třetí osobou, která nebyla pracovníkem, samostatným zprostředkovatelem, vázaným zástupcem či zprostředkovatelem vázaného spotřebitelského úvěru, dále o období od 9. 5. 2018 do 6. 9. 2019, kdy bylo kontrolováno 16 vzorků úvěrových případů, aniž by žalobkyně předtím posoudila úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, dostatečných a přiměřených informací, v témže období neudržovala postupy a pravidla pro přijetí a ocenění předmětu zajištění upravená ve vnitřním předpise S 38v2 – Zajištění spotřebitelského úvěru, v témže období u shora uvedených 16 vzorků úvěrových případů nevycházela z v místě a čase reálně uskutečněných obchodů, a v témže období ani jednomu spotřebiteli neposkytla informaci o celkové výši úvěru). Těmito skutky se žalobkyně dopustila přestupků podle ust. § 154 odst. 1 písm. a), písm. e) a písm. r) zákona o spotřebitelském úvěru, a dále přestupku podle ust. § 148 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. K porušení právních povinností týkajících se zastoupení třetí osobou uvedla, že žalovaná nesprávně vykládá pojem pracovníka podle ust. § 3 odst. 1 písm. h) zákona o spotřebitelském úvěru, poukazuje na smysl a účel pojmu „pracovník“ ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. 2. 2014 (dále také jen „*Směrnice 2014/17/EU*“) podle jejího článku 4 bodu 11 písm. a), kdy tyto osoby neomezuje pouze na fyzické osoby v pracovněprávním vztahu, a podle jejího názoru tak není vyloučeno, aby pracovníkem byla fyzická osoba, která vykonává pro poskytovatele spotřebitelského úvěru činnost na základě jiného titulu, tedy příkazní smlouvy. Srovnává tento výklad s článkem 4 bod 11 písm. a) a c) této směrnice. Uvádí, že z pohledu spotřebitele není právně relevantní důvod pro zužující výklad, kdy pro něj je podle jejího názoru podstatné, že tato osoba splňuje kvalifikační předpoklady.

[3] Dále k této části výroku uvádí, že činnost této osoby měla být posouzena týměž způsobem jako jiné osoby, tedy jako pochybení o malé závažnosti. Konkrétně namítá, že není relevantní, že ve 4 úvěrových případech vpisovala tato osoba údaje do dokumentů Bonita, není jasné, o jakou činnost podle ust. § 3 odst. 1 písm. a) body 1 až 4 zákona o spotřebitelském úvěru se jedná. Žalobkyně se domnívá, že toto vpisování údajů, považuje žalovaná za přípravné práce ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o spotřebitelském úvěru, jimiž je nutné rozumět úkonu bezprostředně směřující ke sjednání smlouvy, jímž vpisování údajů podle názoru žalobkyně není. Opakuje, že vpisování údajů není činnost hrající důležitou úlohu při sjednávání úvěrové smlouvy. Dále namítá, že tento stav trval 7 měsíců a jeho důsledku nedošlo ke vzniku škody a nebylo spojeno se stížnostmi klientů žalobkyně.

[4] K výroku týkajícímu se posouzení úvěruschopnosti spotřebitele uvádí, že zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje detailní pravidla, jak toto posouzení provádět. Obecně uvádí, že jí zavedená pravidla byla vhodná a vedla k řádnému posuzování úvěruschopnosti. To spatřuje v tom, že z 16 případů jich bylo 14 neproblematických z hlediska schopnosti dlužníka splácet (6 úvěrů bylo splaceno, 8 úvěrů je splaceno). 2 poskytnuté úvěry byly problémové, dlužníci podali insolvenční návrh. Obecně uvádí, že není možné identifikovat nebo vytvořit ideální model posuzování úvěruschopnosti. Namítá, že žalovaná zvolila formalistický přístup, když za porušení ust. § 86 odst. 1

zákonu o spotřebitelském úvěru považuje neověření některých získaných informací, nebo je ověřila z nedůvěryhodných zdrojů, či je nezískala, nebo je nezohlednila. Poměrně velmi obecně namítá, že takový přístup nepovažuje za správný, který vede k nepřiměřeně tvrdé aplikaci zákona o spotřebitelském úvěru. Tato část žaloby je velmi obecná a vedena je spíše v rovině názorové.

[5] Ohledně ověřování existence nesplacených závazků uvádí velice obecně, že postup, kdy nedostatečně ověřila existenci a případný zánik jiných zjištěných závazků, a nesplacený závazek není dále zohledněn při posouzení úvěruschopnosti a nepromítne se do dokumentu Bonita, podle jejího názoru není porušením ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, i kdyby spotřebitel následně v rozporu se svým prohlášením poskytnuté peněžní prostředky k vyplacení dřívějšího dluhu nevyužil, nejedná se o pochybení žalobkyně, jediná jiná akceptovatelná varianta by podle názoru žalobkyně byla výplata prostředků ve prospěch účtu třetích osob, což zákon nepožaduje. Případné uvádění nepravdivých či zkreslených informací je protiprávní jednání dlužníka, které nelze klást k tíži žalobkyni. Obecně odkazuje na odst. 87 a násl. napadeného rozhodnutí.

[6] K nezohlednění veškerých informací poskytnutých žadatelem uvádí, že nezohlednění některých informací není bez dalšího porušení ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, tato část žaloby je velice obecná, dále tento názor ve vztahu k předmětu soudního řízení není rozveden.

[7] Ke způsobu doložení výdajů za bydlení uvádí, že v případě stanovení výše přistoupila na základě relevantních statistických údajů, což bylo v souladu se Směrnicí S32.

[8] K významu Směrnice S32 a dokumentu Bonita uvádí, že porušení této směrnice jako vnitřního předpisu žalobkyně neznamena porušení zákona, samotná směrnice nevylučuje možnost zohlednění individuálních okolností. Primární funkcí dokumentu Bonita je evidence části procesu posuzování úvěruschopnosti a slouží jako pomocný nástroj pro vyhodnocení některých skutečností. Poskytnutí či zamítnutí žádosti o úvěr se nezakládá pouze na výsledku vyhodnocení podle tabulky Bonita, podle názoru žalobkyně žalovaná v některých případech činí takovou úvahu (v žalobě není tento názor žalobkyně nijak konkretizován, argumentace u tohoto konstatování končí).

[9] U případu smlouvy č. 542715 žalobkyně uvedla, že s ohledem na okolnosti případu postupovala obezřetně, když vyšla z potvrzení příjmu vystavené zaměstnavatelem, a nebylo důvod se domnívat, že žadatelka uvádí nepravdivé informace, a to nelze klást k tíži žalobkyně.

[10] U případu smlouvy č. 530749 namítá, že zákon o spotřebitelském úvěru nestanoví povinnost posuzovat ukazatel LTI.

[11] U případu smlouvy č. 458708 odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu.

[12] U případu smlouvy č. 530060 znovu odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu. Úvěr byl v tomto případě předčasně splacen.

[13] U případu smlouvy č. 538118 odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu. Namítá, že žalovaná nijak nedokazuje, že v případě opakované platby se jedná o náklad na bydlení. Úvěr je splácen.

[14] U případu smlouvy č. 538898 uvádí, že u příspěvku se nejedná o peněžní prostředky, které by žadatelka mohla využít ke splácení úvěru, proto jej žalobkyně nemusela zohlednit.

[15] U případu smlouvy č. 270772 odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu.

[16] U případu smlouvy č. 527347 odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu. Vzhledem k tomu, že žadatel uvedl, že sdílí společnou domácnost s další dospělou osobou, v žádosti neuvedl, že by platil výživné, nebyl důvod zkoumat údaje. Úvěr je splácen.

[17] U případu smlouvy č. 530896 uvádí, že nepostupovala podle Směrnice S32, když znění této směrnice tento postup umožňuje. Skutečnost, že pracovní poměr nebyl sjednán na dobu neurčitou, neznamená nemožnost zahrnout příjem do posouzení úvěruschopnosti. I kdyby žalobkyně postupovala v rozporu s článkem 2.2.2. odst. 8 Směrnice S32, pak by se nejednalo o porušení ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, odkazuje na obecnou část žalobního bodu. U tohoto případu z tabulky Bonita vyplývá, že příjmy u této osoby převyšují výdaje i v případě, kdy by nedošlo k započtení tohoto příjmu.

[18] U případu smlouvy č. 528374 opakuje argumentaci jako u předchozí smlouvy.

[19] U případu smlouvy č. 526969 odkazuje na obecnou část žalobního bodu. Věková hranice podle jejího názoru není nijak relevantní pro okamžik splacení poskytnutého spotřebitelského úvěru.

[20] U případu smlouvy č. 538855 odkazuje na obecnou část žalobního bodu. Pokud je v tabulce Bonita výše úvěru vyšší, je hodnocen žadatel jako úvěruschopný. Úvěr je splácen.

[21] K pochybení při oceňování předmětu zajištění žalobkyně uvádí, že žalovaná nezohledňuje specifické aspekty spojené se spotřebitelskými úvěry na bydlení, a to konkrétně mezi výší poskytnutých spotřebitelských úvěrů a hodnotou předmětu zajištění. Přísné požadavky je nutné klást na rizikovější hodnoty LTI, v případě konzervativnějších hodnot nebude mít větší nebo menší odchylka faktický dopad na úvěrovatelnost dlužníka. Žalobkyní poskytované úvěry jsou spotřebitelské úvěry s velmi konzervativními hodnotami LTI, což žalovaná v rozhodnutí nezohledňuje. Tato část žaloby je rovněž velice obecná.

[22] Ohledně pochybení při informování spotřebitele o celkové výši úvěru uvádí, že nesouhlasí s výkladem žalované, když vymezení pojmu „celková výše spotřebitelského úvěru“ váže na proces úhrady poplatků spojených s poskytnutím spotřebitelského úvěru. Žalobkyně informovala spotřebitele o celkové výši spotřebitelského úvěru podle ust. § 3 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru, o celkové výši nákladů podle ust. § 3 odst. 2 písm. d) tohoto zákona, sjednala se spotřebitelem způsob úhrady poplatků takový, že poplatek bude stržen z částky, která by jinak měla být spotřebiteli vyplacena. Tato sjednaný způsob úhrady poplatků podle jejího názoru neměl vliv na výši poskytnutého úvěru, k porušení zákona nedocházelo, když žalobkyně sjednala pouze jiný způsob úhrady poplatků.

[23] Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhovala ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkázala na odůvodnění rozhodnutí a průběh správního řízení.

[24] Žalobkyně podala k vyjádření žalované repliku, v níž setrvala na své argumentaci.

[25] V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že není podstatné, zda vznikla škoda z jednání třetí osoby, či zda bylo jednání napraveno. Jednání nelze označit za formální přestupek s jinou osobou, která připojila podpis k jedné smlouvě o spotřebitelském úvěru (činnost tato třetí osoba vykonávala 7 měsíců, vykonávala činnost operátora, při které přímo jednala se spotřebiteli a která byla zařazena pod oddělení obchodu a marketingu).

[26] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, na které napadené rozhodnutí odkazuje, je pak uvedeno, že tato třetí osoba nebyla v rozhodném období pracovníkem žalobkyně, ani nedisponovala oprávněním pro činnost samostatného zprostředkovatele spotřebitelského úvěru, vázaného zástupce nebo zprostředkovatele vázaného spotřebitelského úvěru, přestože se podílela minimálně na činnostech spojených s poskytováním spotřebitelského úvěru.

[27] Dále je v odůvodnění odkázáno na znění ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 30/2015-39. U vybraného vzorku smluv byla zjištěna 100% chybovost, tento vzorek představuje 69,56 % všech úvěrových případů, což svědčí závěru o špatném systémovém nastavení a nedodržování pravidel. Skutečnost, že většina spotřebitelů úvěry splácí, není pro posouzení dostatečného posouzení úvěruschopnosti spotřebitele podstatná. Ohledně tabulky Bonita je uvedeno, že ta není pouze pomocným nástrojem, neboť to je v rozporu s vnitřním předpisem žalobkyně – Směrnicí S32v2, kdy data o výdajích a příjmech se zadávají do tabulky Bonita a dokument se uloží do systému OBS, pro určení úvěruschopnosti jsou podstatné poměrové ukazatele pro posouzení bonity, pro které žalobkyně využívá pro výpočet tabulku Bonita, která je součástí vyhodnocení klienta a je uložena v informačním systému OBS. Úvěrové složky k jednotlivým úvěrovým případům pak neobsahují žádný jiný dokument, který by zaznamenával vyhodnocení úvěruschopnosti, než tabulku Bonita.

[28] U jednotlivých smluv je uvedeno, že věková hranice není vázána jenom na splatnost úvěru, což uvedla žalobkyně na kontrolním pohovoru, věk měl být posouzen. V dalším případě žalobkyně porušila svá vlastní pravidla a postupy (Směrnice S32, kapitola 2.2.2. odst. 8). Není vyloučeno poskytnout i osobám, které mají pracovní poměr na dobu určitou, nicméně v takovém případě musí mít žalobkyně taková obezřetnostní pravidla, která umožní posoudit v přiměřené míře budoucí vývoj příjmů a výdajů žadatelů o úvěr. S tím však žalobkyně nepočítala. V dalším případě měla žalobkyně posoudit podklady, které předložila žadatelka o úvěr, a pokud ty obsahovaly informace, které jsou na první pohled nevěrohodné, nemůže je žalobkyně bez dalšího přijmout (v oboru vysoce nadprůměrný příjem vyplácený v hotovosti, který byl navíc kombinován s příjmem z podpory v nezaměstnanosti).

[29] U dalších smluv je odkázáno na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, kde je uvedeno, že ve 3 případech byly stávající závazky spotřebitelů vyplaceny přímo na účet jiných úvěrujících institucí, proto nebyl shledán důvod, proč by takový postup nebyl možný i v jiných případech, když tyto závazky žalobkyně nezohledňovala při posouzení úvěruschopnosti. Součástí odborné péče je i nespolehání se na tvrzení žadatelů o úvěr, ale i prověření těchto tvrzení, což např. u jedné žadatelky vedlo k tomu, že ta se dostala do dluhové pasti a podala návrh na insolveni. U dalších případů byly zjištěny rozpory s údaji vyplacenými v tabulce Bonita a údaji uvedenými v jednotlivých uzavřených smlouvách, které měly zásadní vliv na posouzení úvěruschopnosti. Jednalo se např. o neověření údajů z bankovního účtu. U dalšího případu je uvedeno, že pokud je do tabulky Bonity A zanesen údaj o splatnosti odpovídající smlouvě (tedy 48 měsíců), je žadatelka hodnocena jako úvěruschopná, v tabulce však byl vypuštěn interní ukazatel LTI, a v tomto případě se jednalo při posouzení úvěruschopnosti pouze o ukazatele DTI a DSTI. V důsledku vypuštění ukazatele LTI nebyly relevantní zadané údaje o minimálních životních nákladech, nákladech na bydlení, ostatních platbách. Kvůli absenci ukazatele LTI, popř. jiného ukazatele, je možné v dokumentu Bonita, který žalobkyně předložila k úvěrovému případu, zadat jakoukoliv výši těchto výdajů, a v případě, že byly kladně hodnoceny ukazatele DTI a DSTI byla žadatelka vyhodnocena jako úvěruschopná. Žalobkyní předložené technické nastavení tabulky Bonita k tomuto úvěrovému případu tak bylo v rozporu s požadavky na řádné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. V dalším případě se rovněž žalobkyně neměla spokojit pouze s tvrzením žadatelky o úvěr, že úvěr bude vyplacen, a na základě tohoto tvrzení žalobkyně nezahrnula tuto částku do posouzení úvěruschopnosti, aniž by ověřovala, zda úvěr nakonec byl vyplacen. U dalšího případu je pak uvedeno, že u jedné z plateb, která byla opakovaná každý měsíc, tato skutečnost indikuje, že by se mohlo jednat o náklady na bydlení, proto žalobkyně měla tento výdaj prověřit, a to i kdyby se o výdaj na bydlení nejednalo, ale jednalo se o pravidelný výdaj. U dalšího případu je uvedeno, že pokud se žalobkyně spokojila při posuzování úvěruschopnosti pouze s tvrzením žadatele, že úvěr bude vyplacen, a na základě toho splátku úvěru nezahrnula do posouzení úvěruschopnosti, aniž by ověřila, že úvěr byl vyplacen, pak nepostupovala obezřetně, neboť pokud by úvěr nebyl vyplacen, došlo by k předlužení žadatele o úvěr.

[30] Ohledně oceňování nemovitého majetku je v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázáno na prvostupňové rozhodnutí a ust. § 113 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Žalobkyně byla povinna při oceňování postupovat v souladu se

zákonem o oceňování majetku bez ohledu na výši úvěru či rozsah podnikatelské činnosti. Žalobkyně ve všech 16 úvěrových případech zákon o oceňování majetku nedodržela, nepostupovala ani v souladu se svojí Směrnicí S38.

[31] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně neuchovala žádný záznam ani doklad o provedených náhledech na webové stránky, ani o tom, které informace z webových stránek byly zjišťovány. Nabídkové ceny nemovitostí nemusí odpovídat ceně, zda kterou je obchod realizován. V průběhu řízení žalobkyně, ač argumentovala cenou obvyklou, předložila dokument „Standard pro oceňování nemovitostí tržní hodnotou v České republice“. Ve 3 případech nebyl odhad vypracován, ve 13 případech sice žalobkyně doložila odhad, formálně odpovídající Směrnicí S38, nicméně je v dokumentu zaznamenáno pouze místní šetření (obhlídka předmětu zajištění), která byla provedena technikem. Tento dokument tak nemá povahu ocenění, jehož výsledkem by bylo stanovení ceny obvyklé.

[32] Ohledně informování o celkové výši úvěru je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně je povinna poskytnout spotřebiteli informace o výši úvěru, žalobkyně však v předloženém Evropském standardizovaném informačním přehledu v části A oddílu 3 u položky „Výše a měna úvěru“ uvedla částku, která je součtem poskytnuté jistiny úvěru a jednorázově placených poplatků za zpracování úvěru, tedy v rozporu s ust. § 3 odst. 2 písm. e a § 95 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru.

[33] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[34] Podle ust. § 154 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru: „*Ten, kdo je oprávněn poskytovat spotřebitelský úvěr, se dopustí přestupku tím, že ... (a) v rozporu s § 8 odst. 1 je při své činnosti podle tohoto zákona zastoupen jinou osobou,...*“.

[35] Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru: „*Ten, kdo je oprávněn poskytovat spotřebitelský úvěr, může být při provozování činností uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) bodech 1 až 4 zastoupen pracovníkem, samostatným zprostředkovatelem, vázaným zástupcem nebo zprostředkovatelem vázaného spotřebitelského úvěru.*“.

[36] Podle článku 2 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010: „*Tato směrnice nebrání členským státům, aby v zájmu ochrany spotřebitelů zachovaly nebo zavedly přísnější ustanovení, jsou-li tato ustanovení v souladu s jejich povinnostmi vyplývajícími z práva Unie.*“.

[37] S ohledem na vymezení harmonizace Směrnice 2014/17/EU (čl. 2 odst. 1) soud považuje za nadbytečné, aby se zabýval jednotlivými námitkami, které žalobkyně v žalobě uvádí, proč by měla být tato směrnice použita, neboť je zcela z textu této právní

normy patrné, že členské státy mohou přijmout přísnější ustanovení v zájmu ochrany spotřebitelů. Sama směrnice svou působnost tak jednoznačně vymezuje, a pokud tak národní právo ve svém zákoně o spotřebitelském úvěru tento postup využije, jedná se o postup, který je v souladu s právem EU. Tak se v daném případě stalo. Pokud žalobkyně podniká na trhu v České republice v tomto odvětví, je pro ni závazná nejen shora uvedená směrnice, ale v souladu s touto směrnicí i zákon o spotřebitelském úvěru. Směrnice dává členským státům možnost přísnější úpravy, a pokud ji členský stát využije, jedná se o jeho rozhodnutí, které učinil v rámci této směrnice.

[38] V dané věci je patrné, že žalobkyně byla potrestána za to, že nedodržela povinnosti podle zákona o spotřebitelském úvěru ohledně osoby, která ji zastupovala (jednalo se ve smyslu ust. § 154 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru o jinou osobu), přičemž je v zájmu ochrany spotřebitelů, aby zastoupení žalobkyně bylo provedeno osobami, které k ní mají přímý vztah, jak jej s ohledem na koncepci národní právo definuje zákon o spotřebitelském úvěru, proto se tak stalo právem.

[39] Okolnost, že není přímo v odůvodnění zmíněna okolnost zájmu ochrany spotřebitele, je pro posouzení zákonnosti postupu žalované bezvýznamná. Žalobkyně tuto argumentaci uplatnila až v podané žalobě, proto se k ní stěžít mohla žalovaná vyjádřit. Nicméně, vzhledem k tomu, že směrnice tento postup umožňuje, a členský stát ji využil, stalo se tak v souladu s právem, a je jasné, že tak bylo postupováno s ohledem na zájem ochrany spotřebitelů, a se jedná o přísnější úpravu. Podmínky směrnice tak byly splněny.

[40] Pokud žalobkyně bagatelizovala činnost této třetí osoby a porovnávala ji s jinou osobou, pak v žalobě nenabízí konkrétnější argumentaci proti závěru žalované, že tato osoba vykonávala svou činnost po dobu 7 měsíců, vykonávala činnost operátora, při které přímo jednala se spotřebiteli a která byla zařazena pod oddělení obchodu a marketingu. Takové vymezení činnosti odpovídá tomu, že se jednalo o osobu, která dlouhodobě, na významném místě a s nutným vědomím žalobkyně vykonávala jednání v její prospěch a jejím zájmu. Srovnání s osobou, která v jednom případě připojila svůj podpis na smlouvu, tak z hlediska rozdílnosti obou těchto činností není možné. Podle názoru soudu intenzita, doba trvání a charakter činnosti této třetí osoby odpovídá tomu, že se jednalo o jinou osobu, která zastupovala žalobkyni, ač nebyla osobou definovanou v ust. § 8 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

[41] Podle ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru: „*Poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet.*“.

[42] Obecněji soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že smyslem přijetí zákona o spotřebitelském úvěru byla taková úprava, která mj. slouží k ochraně zájmů spotřebitelů při poskytování úvěrů. Proto jsou povinnosti v tomto zákoně stanovené i ve vztahu

k poskytovateli úvěru, a to v tom smyslu, aby úvěry byly poskytovány pouze těm spotřebitelům, kteří jsou úvěruschopní. Proto tento zákon stanoví povinnosti, které mají zabránit takovým nežádoucím společenským jevům, kterými je např. dluhová past či ve větší míře rozšíření insolvence spotřebitelů.

[43] Proto je na žalobkyni zákonem kladena shora uvedená zákonná povinnost dostatečně odborně posoudit v každém případě poskytnutí úvěru úvěruschopnost spotřebitele. Toto posouzení se neomezuje pouze na údaje, které poskytne spotřebitel, ale i na jejich prověření (srov. slova „*na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací*“), případně na jejich konfrontaci s jinými informacemi (srov. slova „*z databáze umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele nebo i z jiných zdrojů*“). Smyslem této povinnosti pro žalobkyni je zabránit poskytování úvěrů spotřebitelům, kteří nebudou moci úvěr splatit. Proto se žalobkyně, pokud se chce na tomto trhu pohybovat, podřídit této úpravě musí a musí tyto povinnosti dodržovat, a neomezovat následné hodnocení poskytnutých úvěrů pouze jejich splacením, neboť to se netýká řádného posouzení úvěruschopnosti, tedy činnosti žalobkyně před poskytnutím úvěru.

[44] Ačkoliv tak zákon nestanoví podrobnější podmínky, jak posuzovat úvěruschopnost, neznamená to, že by žalobkyně mohla na shora uvedené povinnosti rezignovat. Pokud žalobkyně v první části tohoto žalobního bodu velmi obecně uvedla, že své povinnosti dodržela, pak soud odkazuje na konkrétní zdůvodnění toho, proč tomu tak nebylo, a to v odůvodnění jak napadeného, tak prvostupňového správního rozhodnutí. Tato část žalobního bodu je pak natolik obecná, že soud těžko k ní může uvést konkrétnější stanovisko.

[45] Okolnost, že z 16 posuzovaných úvěrových případů je jich 14 neproblematických z hlediska jejich splacení pak nemá žádný vliv na posouzení povinnosti žalobkyně posoudit úvěruschopnost spotřebitele předtím, než úvěr poskytne. Pokud žalobkyně uváděla, že tato okolnost svědčí tomu, že systematicky neporušuje své povinnosti, pak za nic takového žalobkyně potrestána nebyla, není to součástí výroku ani skutkové podstaty deliktu. Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaná sama uvádí, že není možné identifikovat nebo vytvořit jeden ideální model posuzování úvěruschopnosti, pak se jedná o obecné konstatování, které podle názoru soudu s konkrétním případem žalobkyně nijak nesouvisí. Žalobkyně nebyla potrestána za obecné nevypracování nějakého modelu chování, ale za konkrétní zjištění, která jsou popsána v rozhodnutí.

[46] Soudu při přezkoumání věci nepřipadá postup žalované jako formalistický, pokud žalovaná trvá na dodržování zákonných povinností žalobkyně v každém konkrétním případě poskytnutí úvěru, resp. před uzavřením smlouvy.

[47] K námitce týkající se ověřování nesplacených závazků byla žalobkyně potrestána za nedostatečné prověření těchto závazků, kdy v jednom případě došlo jejím postupem u jedné spotřebitelky k předluzení. Právě to je jeden z následků, kterým má povinnost stanovená v ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, čelit. Je pochopitelně jedním z povinností každého spotřebitele, zda poskytnuté prostředky použije na účel, k němuž byly poskytnuty, za to však žalobkyně potrestána nebyla. Žalobkyně musí posoudit celkovou úvěruschopnost spotřebitele, do níž podle názoru soudu mj. náleží i

úvaha o jeho majetku a případném předlužení, k němuž poskytnutím úvěru může dojít (a v jednom případě se tak v případě žalobkyně i stalo). Součástí takové úvahy tak musí být i posouzení závazků a jejich zánik před uzavřením smlouvy, neboť taková úvaha výrazně vykresluje úvěruschopnost spotřebitele. Je pak již nerozhodné, že zákon nijak neomezuje výplatu peněžních prostředků ve prospěch účtu třetích osob, neboť v daném případě se neposuzuje způsob zániku závazku, ale posouzení úvěruschopnosti spotřebitele před uzavřením smlouvy. Jinými slovy řečeno – žádný zákon nikdy nemůže zabránit případnému nežádoucímu jednání třetích osob (např. vylákání úvěru či jeho použití na jiný účel). Za to však žalobkyně potrestána nebyla. Její povinností bylo posoudit před uzavřením smlouvy úvěruschopnost spotřebitele, což v sobě zahrnuje i posouzení výše závazků spotřebitele a jejich případný zánik.

[48] V další části tohoto žalobního bodu žalobkyně namítá zohledňování informací poskytnutých žadatelem. Při obecnějším hodnocení soud odkazuje na předchozí odstavce – žalobkyně, pokud chce poskytovat úvěry spotřebitelům, se pohybuje na specifickém trhu, na němž musí dodržovat povinnosti stanovené mj. i ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Jednou z těchto povinností je i řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele, a nespolehat se pouze na informace, které spotřebitel sám uvede, či tyto informace kriticky přezkoumat. Žalobkyně tak není postihována za to, že by třetí osoby porušovaly své povinnosti, ale za to, že tyto informace neshromáždila v dostatečné kvalitě, aby zodpovědně mohla úvěruschopnost v každém konkrétním případě posoudit.

[49] Konkrétněji k výdaji na bydlení žalobkyně namítá, že postupovala v souladu se svou Směrnicí S32. To je však v rozporu s tím, co bylo v řízení zjištěno. Podle své Směrnice S32 v případě nákladů na bydlení žalobkyně měla tento náklad u spotřebitele zjišťovat (výpis z účtu, doklad SIPO apod.), až pokud by to nebylo možné, mohla přistoupit ke zjištění jinou metodou. Žalobkyně tyto náklady nezjišťovala, a rovnou náklad stanovila jinou metodou. Tím nedodržela ani svou Směrnicí S32. V tomto směru je pak již naprosto nepodstatné hodnotit, že tato Směrnice S32 byla žalovanou schválena, když v tomto konkrétním případě podle ní žalobkyně ani nepostupovala. Pokud žalobkyně vydá svou vnitřní směrnici či jiný dokument, musí jej sama dodržovat. Konkrétně v dané věci však porušila žalobkyně jak svou směrnici, tak i zákonnou povinnost podle ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, neboť nedostatečně posoudila majetkové poměry žadatele ve vztahu k jeho nákladu, ač tak učinit mohla, a bez dalšího stanovila tento náklad jinou metodou.

[50] V další části tohoto žalobního bodu poměrně dost nejasně žalobkyně napadá závěr o aplikaci své Směrnice S32 a dokumentu Bonita. Tato část žaloby je dost těžko uchopitelná. Soud tak obecněji uvádí, že i svou Směrnicí S32 je žalobkyně povinna dodržovat, a pokud si vytvoří nějaký dokument, tak ten musí odpovídat zákonu v tom smyslu, aby umožňoval posoudit úvěruschopnost spotřebitele. Pokud to neumožňuje ani tento vnitřní dokument žalobkyně, a nic jiného žalobkyně neposkytla, pak svou povinnost nesplnila, a je úplně nerozhodné, zda to plynulo z jejího dokumentu Bonita, nebo z něčeho jiného. Rovněž je nutné uvést, že dokument Bonita je pro žalobkyně závazný jako podklad, což plyne z její vnitřní Směrnice S32. Pokud si tedy žalobkyně tento proces sama stanovila, těžko může následně tvrdit, že jej nemusí dodržovat. Jak je patrné z odůvodnění

rozhodnutí, jiné okolnosti, než ty, které byly součástí dokumentu Bonita, žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila. Pochopitelně, obecněji není možné tvrdit, že samotné porušení vnitřního předpisu či dokumentu zakládá odpovědnost za přestupek. To ale v tomto případě žalovaná nikde neuvádí – všechna porušení povinnosti jsou hodnocena ve vztahu k zákonné povinnosti žalobkyně podle ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, nikoliv pouze ve vztahu k jejím vnitřním předpisům. Své povinnosti ze zákona může žalobkyně splnit i jiným způsobem, to však v tomto řízení ani netvrdila, ani neprokázala. Poukazy na porušení vnitřních předpisů žalobkyně tak soud chápe jako dokreslující zjištění k tomu, že ani tyto předpisy dodrženy nebyly, to však v širších souvislostech dokresluje jednání žalobkyně, které bylo v rozporu s její zákonnou povinností dostatečně posoudit úvěruschopnost spotřebitele.

[51] K jednotlivým případům úvěrových smluv soud tam, kde žalobkyně nic konkrétního netvrdí a pouze obecně v žalobě odkazuje na svou předchozí argumentaci, soud tímž způsobem odkazuje na obecnou argumentaci shora.

[52] Ke smlouvě č. 542715 soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že postupovala při ověření příjmu obezřetně. Pokud spotřebitelka předložila potvrzení o příjmu, které zcela zjevně vybočovalo z běžné výše příjmu za vykonávanou práci v daném oboru, a navíc předložila potvrzení o podpoře v nezaměstnanosti, pak žalobkyni mělo být na první pohled patrné, že informace získané z těchto podkladů od spotřebitele nemohou vedle sebe obstát. Žalobkyně tak v tomto konkrétním případě měla tento rozpor zaznamenat, a pokusit se jej odstranit. Pokud tak neučinila, nepočínala si obezřetně a porušila svou povinnost. Žalobkyně nebyla potrestána za to, že tato spotřebitelka jí podala rozporné či nevěrohodné informace, ale za to, že tento rozpor neidentifikovala a dále jej nepodrobila kritickému přezkoumání při hodnocení úvěruschopnosti spotřebitele před uzavřením smlouvy.

[53] Ke smlouvě č. 530749 soud uvádí, že žalobkyně porušila svou povinnost, pokud nepřihlédla k LTI (poměr úvěru k ročnímu čistému příjmu žadatele), neboť tím pozměnila informaci při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, když posuzovala pouze DTI a DSTI (poměr výše celkového zadlužení žadatele o úvěr a výše jeho čistého ročního příjmu; procentní vyjádření podílu ročních průměrných výdajů žadatele o úvěr vyplývajících z jeho celkového zadlužení), a to konkrétně tak, že nebylo možné posoudit údaje o minimálních životních nákladech, nákladech na bydlení a ostatní platby (ty bylo možné zadat v jakékoliv výši). Tím muselo dojít ke zkreslení údajů, které musí žalobkyně před uzavřením smlouvy posoudit, čímž došlo k porušení ust. § 86 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, který sice přímo o poměru úvěru k ročnímu čistému příjmu žadatele nehovoří, ale žalobkyni ukládá povinnost posoudit úvěruschopnost. Tou musí být i pravdivé informace o nákladech na bydlení a ostatních platbách, neboť tyto informace charakterizují schopnost daného spotřebitele úvěr uhradit.

[54] Ke smlouvě č. 458708 soud odkazuje na předchozí obecnější část odůvodnění, neboť žalobní bod rovněž odkazuje na předchozí obecnější část žaloby.

[55] Ke smlouvě č. 530060 soud odkazuje na předchozí obecnější část odůvodnění, neboť žalobní bod rovněž odkazuje na předchozí obecnější část žaloby.

[56] Ke smlouvě č. 538118 soud odkazuje na předchozí obecnější část odůvodnění, neboť žalobní bod rovněž odkazuje na předchozí obecnější část žaloby. Ke konkrétnější části tohoto žalobního bodu soud uvádí, že žalovaná v rozhodnutí žádnou domněnku, která by nebyla opřena o skutková zjištění, neuvádí. Pokud vyšla z toho, že se jednalo o opakovanou platbu každý měsíc s popisem Fibichova, byt 7, pak se o žádnou domněnku nejedná, ale jde o skutkové zjištění, které logicky odpovídá frekvenci platby, jejímu popisu a její stále výši. Pokud tento výdaj nebyl řádně zohledněn, nemá pak již praktický význam počítat splatnost úvěru.

[57] Ke smlouvě č. 538898 soud souhlasí s žalovanou, že příspěvek na péči nemohla žalobkyně zohlednit, neboť se jedná o příspěvek, který je ze zákona účelově určen a souvisí se zdravotním stavem příslušné osoby. Nejedná se tak o peněžní prostředky, s nimiž žalobkyně může počítat jako s volnými prostředky, které lze použít pro úhradu úvěru.

[58] Ke smlouvě č. 270772 soud odkazuje na předchozí obecnější část odůvodnění, neboť žalobní bod rovněž odkazuje na předchozí obecnější část žaloby.

[59] Ke smlouvě č. 527347 soud odkazuje na předchozí obecnější část odůvodnění, neboť žalobní bod rovněž odkazuje na předchozí obecnější část žaloby. Pokud žalobkyně namítala, že žadatel neuvedl, že by hradil za další osobu nějaké výživné, proto nebyl důvod tyto údaje zkoumat, soud uvádí, že podle skutkových zjištění žalobkyně v dokumentu Bonita uváděla jednu osobu, v další části pak 2 osoby. Proto se jednalo o nedostatečné posouzení úvěruschopnosti, nikoliv skutečnost, zda žadatel o úvěr má stanovenou nějakou vyživovací povinnost. Tento nesoulad je zjevný a měl být při řádném posouzení úvěruschopnosti zjištěn a odstraněn.

[60] Ke smlouvě č. 530896 a 528374 soud uvádí, že žalobkyně měla postupovat podle svého vnitřního pokynu – Směrnice S32, což neučinila. V žalobě pouze uvádí svůj názor, že znění této směrnice v rozhodné době postup, který zvolila, umožňovalo, to však nijak neprokázala, ani dále nerozvinula (např. odkazem na konkrétní číslo kapitoly, jak to učinila žalovaná). Za takového procesního stavu se jedná o velice obecný žalobní bod, který soud nemůže dále nijak přezkoumat, proto odkazuje na konkrétní zdůvodnění v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Argumentace v tomto žalobním bodě je pak vnitřně rozporná, neboť v dalším odstavci žalobkyně uvádí, že i kdyby postupovala v rozporu se svou směrnicí, byl by podle jejího názoru takový postup v pořádku a odkazuje na předchozí obecnou část žalobního bodu. Soudu tak není příliš jasné, co vlastně žalobkyně v tomto žalobním bodu žalované vytýká. Pokud odkazuje na obecnou část žalobního bodu, soud odkazuje na obecnou část odůvodnění tohoto rozsudku.

[61] Pokud žalobkyně uvádí, že z tabulky Bonita vyplývá, že i po snížení částky o příjmy spolužadatelky je žadatel úvěruschopný, soud uvádí, že žalobkyně nebyla potrestána za to, že by žadatel byl či nebyl úvěruschopný, ale že řádně nezohlednila příjmy spolužadatelky z pracovního poměru na dobu určitou. Vzhledem k tomu, že tato část žalobní argumentace směřuje jinam, soud odkazuje na konkrétní odůvodnění správního rozhodnutí.

[62] Ke smlouvě č. 526969 soud uvádí, že souhlasí s žalovanou, že to byla sama žalobkyně, která příslušný věk posuzovala po celou dobu délky úvěru, což sama v průběhu řízení uváděla. Pokud žalobkyně v žalobě velmi obecně uvádí, že Směrnice S32 nebyla nijak relevantní pro okamžik splacení úvěru, pak je to tvrzení žalobkyně, které není nijak rozvedeno ani argumentačně, ani prokázáno. Soud tak při takové obecnosti tohoto žalobního bodu odkazuje na konkrétní odůvodnění správního rozhodnutí, přičemž žalobní bod považuje za názor žalobkyně, který není nijak blíže odůvodněn. K dalším odkazovaným skutečnostem soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku.

[63] Ke smlouvě č. 538855 soud odkazuje na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku.

[64] Ke všem smlouvám, kde žalobkyně uvádí, že úvěry byly spláceny, pak soud znovu uvádí, že tato skutečnost nebyla hodnocena, neboť skutková podstata deliktu tento aspekt neobsahuje.

[65] V další části žaloby žalobkyně napadá závěr o oceňování předmětu zajištění.

[66] Podle ust. § 113 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru: „*Při oceňování předmětu zajištění spotřebitelského úvěru na bydlení se předmět zajištění ocení cenou obvyklou nebo tržní hodnotou podle zákona upravujícího oceňování majetku. Ocenění předmětu zajištění musí být nestranné a objektivní a musí být zaznamenáno v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat. Osoby provádějící ocenění předmětu zajištění musí být důvěryhodné, odborně způsobilé a dostatečně nezávislé na procesu poskytování spotřebitelského úvěru.*“.

[67] Soud nesouhlasí s tím, že by žalovaná měla postupovat formalisticky, pokud trvá na shora uvedených povinnostech při oceňování majetku. Pokud žalobkyně v tomto žalobním bodě poukazuje na nižší rizikovost spotřebitelských úvěrů s tím, že tuto okolnost měla žalovaná zohlednit, pak s tím soud nesouhlasí. Žalobkyně nebyla potrestána za nějaké formální pochybení, ale za závažné nedodržování předpisů o oceňování majetku, který byl předmětem zajištění. Pokud žalobkyně trvá na předmětu zajištění, musí dodržovat povinnosti, které jí z tohoto jejího postupu plynou. To je na jejím rozhodnutí při poskytnutí každého úvěru. Není tak povinností žalované, aby hodnotila rizikovost úvěrů či jejich splacení spotřebiteli, jak velmi obecně tvrdí žalobkyně, ale naopak je povinností žalobkyně předmět zajištění řádně ocenit, pokud k zajištění přistoupí. V tomto případě žalobkyně na řádné ocenění téměř rezignovala (žalobkyně nedoložila ani náhledy webových stránek, z nichž při ocenění vycházela, ve 3 případech ocenění vůbec chybí, v ostatních 13 případech bylo ocenění stanoveno pouze obhlídkou technikem žalobkyně). Je tak zjevné, že v některých případech vůbec ocenění provedeno nebylo, někde bylo pouze formální. Soud souhlasí s žalovanou, že takový postup je v rozporu s ust. § 113 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, když takové ocenění není ani nestranné, ani objektivní. Jak bylo shora uvedeno, pokud žalobkyně poskytnutý úvěr vázala na zajištění, musí předmět zajištění ocenit v souladu se zákonem, což neučinila.

[68] V posledním žalobním bodě žalobkyně napadá závěr o své povinnosti při informování spotřebitele o celkové výši úvěru.

[69] Podle ust. § 3 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru: „*Pro účely tohoto zákona se rozumí ... (e) celkovou výší spotřebitelského úvěru souhrn všech částek, jež jsou dány spotřebiteli k dispozici,...*“.

[70] Způsob výpočtu této částky je podle názoru soudu jednoznačný a nebudí žádné pochyby. Pokud žalobkyně postupovala tak, že informaci vážala na to, že sjednala se spotřebitelem způsob úhrady poplatků tak, že poplatek byl stržen z částky, která byla vyplacena, pak řádně o výši úvěru neinformovala. Jak uvedla žalovaná i v odůvodnění rozhodnutí, způsob výpočtu stanovil i SDEU ve věci C-377/14 ze dne 21. 4. 2016, tento postup však žalobkyně nedodržela. Podle názoru soudu se tak dopustila přestupku, za který byla potrestána. Je tak zcela nepodstatné, jakým způsobem žalobkyně se spotřebitelem sjednala způsob úhrady poplatků, to je na jejím rozhodnutí a smluvním ujednání, ale podstatou deliktu je skutečnost, že spotřebitel nebyl řádně o celkové výši úvěru informován.

[71] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[72] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[73] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo

situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. května 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu